

בנוח הגמכ"ל צועדות לתוך אחד החניונים. ברובן הן פקידות בכל ימות השנה. אולם בהדרגתה של הקצינה בת עמי, ותיקת הצעדות בארץ ובהולנד, הן צעדו למופת, היו מועמדות לזכיה באחד מתארי ההצטיינות. בלהה היא שניה משמאל. "לפני הסוף חשבתי שאשבר", סיפרה בלהה, "אך המקלחות רעננו, ונתנו כוח להמשיך."

בלהה דוידוביץ' נבחרה על ידי חוליות הכיסוי של העולם הזה, שעקבו אחר כל הצועדים, כמלכת הצעדה ה-11. בלהה, ספורית במקצועה, הלכה לצעדה מתוך תקווה לזכות בתואר זה

יבול היבלות במחנה חולדה, אחי רי יום הצעדה ה- ראשון, בודקת בלהה דוידוביץ את כפות רגליה. "הייתי בטוחה שהן מלאות יבלות. הן כאבו לי נורא. אבל לא מצאתי אף אחת."

הצעדה

צה"ל. כאתם המדים, הסמלים והדגלים — פרצופים אחרים, פנים חדשות, חיי כים טריים של חוויות ראשוניות — שנתון חדש הטועם לראשונה את טעמה של צעדת ארבעת הימים. להם, המנוודים למבצע, הקושי קשה, הסבל בלתי נסבל, השירה מעודדת וסוף הדרך הוא הישג. הם אינם גיבורים, לא משוגעים לרעיון, גם לא אידיאליסטים. הם עייפים, וצולעים ומיובלים, אבל הם ה- גיבורים האמיתיים. סמלם של אלה בצעדת תשכ"ה היא בלהה דוידוביץ, טוראית בת 19 מיחידת המסכ"ל. שנה בצבא, צעדה ראשונה. לפני הצבא היתה בלהה, ילידת תל-אביב, ספרית במלון זן. "הרגליים כאבו", סיפרה בלהה, "והמור ראל היה ירוד". ולמרות זאת, בשורה, היא היתה זוהרת, חיינית ומטופחת. היא היתה מלכת הצעדה.

גיה סובו אהליץ מלכת הצעדה במחנה אהלי הסיירים המרובעים, שהפך לעיר הצעדה ביער חולדה (למעלה). חלק מחווית הצעדה הוא ההוי המיוחד הנרקם במחנה זה אחרי שעות הצעידיה המפרכות. ביום הצעדה הראשון צעדה בלהה, כמו כולם, לאורך מסלול של 41 ק"מ. בתמונה למטה נראית בלהה (מימין) עם כפילתה — טוראית לאה עס-שלם. רמת-גנית המשרתת בבטיס צה"ל, שהשתתפה כבר בצעדות קודמות. בשל הדמיון הרב בין שתי הצועדות, החליפו רבים את מלכת הצעדה בלהה בחברתה לאה.

מלכת

כל היה בדיוק כמו בשנה שעברה, כמו בשנה שקדמה לשנה שעברה, כמו בשנה הבאה. המחנה ביער חולדה, המית קנים, מסלולי הצעידיה, המיצרכים בשק"ם, החניונים, השירים, היבלות, ראשעיריית רמלה המעניק מעל כמה ובעזרת מיקרו-פון ברכה אישית לכל צועד, הקקאו של נשות הוועד למען החייל, הקבוצות והתלי בשות של בנקדיסקונט, בנק-לאומי, בנק ישראל, בנק-איגוד, בנק הפועלים. אפילו מוגיהאוויר היה בדיוק אותו דבר: גשם לפני, הרבה בוך בשבילים, טיפסוף קל בווינוק והתבהרות חלקית בהמשך. ובתוך כל זה — האנשים. אותם ה- אנשים, עם אותם הכוכבים, אותם ה- קצב. נוספו רק כמה בדיחות חדשות ועוד מדליה אחת על החזה. מה שמשתנה הוא דווקא מה שלא משתנה — מה שגראה חדגוני ואפור ואחיד. אלה הן הקבוצות בסך ובחאקי של חיילי